

МАЙЖЕ РАЙ

Майкл Боумен насвистував веселу мелодію, їдучи за кермом свого «лендровера» біологічним заповідником Кабо-Бланко на західному узбережжі Коста-Рики. Був чудовий липневий ранок, і дорога перед ним відкривала разючий краєвид, обіймаючи край скелі й зависаючи над джунглями та синявою Тихого океану. Якщо вірити путівникові, Кабо-Бланко було місцем з незайманою дикою природою, майже раєм. Милуючись краєвидом, Боумен відчував, як його відпустка входить у нормальне русло. Боумен, 36-річний забудовник з Далласа, приїхав до Коста-Рики відпочити два тижні разом з дружиною і дочкою. Взагалі-то поїхати сюди було ідеєю його дружини; Еллен проточила йому голову, тижнями розповідаючи про чудові національні парки Коста-Рики і про те, як добре було б звозити туди Тіну. Коли ж вони приїхали сюди, то виявилось, що Еллен записалася на прийом до пластичного хірурга у Сан-Хосе. Майк Боумен вперше почув про чудову й недорогу пластичну хірургію, доступну в Коста-Риці й у всіх розкішних приватних клініках цього міста.

Звісно ж, між ними спалахнула сварка, бо Майк зрозумів, що вона йому збрехала, і це так і було. Він був категорично проти цієї пластичної хірургії. Врешті-решт, це було смішно, Еллен тридцять, і вона вродлива жінка. Дідько, та вона ж була королевою на вечорі випускників в університеті Райса заледве десять років тому! Та Еллен охоплювали сумніви і хвилювання.

Здавалося, останні роки її головною турботою став страх втратити гарну зовнішність. А разом із зовнішністю і все інше.

«Лендровер» вскочив у вибоїну, бризнувши багнюкою. Сидячи біля чоловіка, Еллен спитала:

— Майку, а ти впевнений, що це саме та дорога? Ми вже кілька годин не бачили інших людей.

— П'ятнадцять хвилин тому проїхала інша машина, — нагадав він їй. — Синя, пам'ятаєш?

— Їдучи у протилежний бік...

— Люба, ти хотіла пустельний пляж, — сказав він. — І ти його зараз отримаєш.

Еллен із сумнівом похитала головою.

— Сподіваюся, ти маєш рацію.

— Так, сподіваюся, ти маєш рацію, тагу, — сказала Крістіна з заднього сидіння. Їй було вісім.

— Довірся мені, я маю рацію. — Якусь хвилю він їхав тихо. — Це прекрасно, правда ж? Подивися на цей краєвид! Він чарівний!

— Нічогенький, — сказала Крістіна.

Еллен дістала пудреницю і подивилася на себе у дзеркало, трохи попудривши під очима. Потім зітхнула і сховала її назад.

Дорога почала спускатися, і Майк Боумен зосередився на керуванні. Раптом щось чорне й маленьке кинулося через дорогу, і Тіна закричала: «Дивись! Дивись!» Та воно зникло у джунглях.

— Що це було? — спитала Еллен. — Мавпа?

— Можливо, біляча мавпа, — відповів Боумен.

— Я можу її порахувати? — спитала Тіна, вийнявши олівець. Вона записувала всіх тварин, яких вони бачили під час подорожі. Це був її проект для школи.

— Не знаю, — засумнівався Майк.

Тіна звірилася з путівником.

— Не думаю, що це біляча мавпа, — сказала вона. — Гадаю, це просто ще один ревун.

Під час подорожі вони вже бачили кількох мавп-ревунів.

— Ова! — вигукнула вона вже радісніше. — Якщо вірити цій книжці, «на пляжах Кабо-Бланко часто зустрічаються дикі тварини, в тому числі ревуни й білолиці мавпи, трипалі лінивці й носухи». Як гадаєш, ми побачимо трипалого лінивця, тату?

— Готовий закластися, що так.

— Справді?

— Просто зазирни у дзеркало.

— Дуже смішно, тату...

Дорога спускалася вниз, ведучи крізь джунглі до океану.

Майк Боумен почувався героєм, коли вони врешті-решт дісталися пляжу: це були дві милі білого піску у формі півмісяця, абсолютно безлюдні. Майк припаркував «лендровер» у затінку під пальмами, що облямовували пляж, і дістав коробки з обідами. Еллен перевдяглася у купальник, примовляючи:

— Чесно кажучи, не знаю, як я скидатиму вагу...

— Ти маєш чудовий вигляд, люба.

Насправді він вважав, що вона занадто худа, але вже навчився не згадувати про це.

Тіна вже бігла на пляж.

— Не забудь про сонцезахисний крем! — крикнула їй Еллен.

— Пізніше, — гукнула Тіна, обертаючись. — Я хочу подивитися, чи нема тут якогось лінивця.

Еллен Боумен роззирнулася, кинувши погляд на пляж і дерева.

— Як ти думаєш, вона у безпеці?

— Люба, тут нікого немає в радіусі багатьох миль, — відповів Майк.

— А як щодо змій?

— О, заради Бога, — відказав Майк Боумен. — На пляжі немає змій.

— Ну, але ж можуть бути...

— Люба, — Майк посуворішав. — Змії — холонокровні тварини, плазуни. Вони не можуть контролювати температуру свого тіла. А тут пісок, що нагрівся до 90 градусів. Якщо якась змія потрапить сюди, то вона просто підсмажиться. Повір мені, на цьому пляжі немає змій.

Він поглянув на дочку, яка гасала пляжем і здалеку здавала-ся темною цяточкою на білому піску.

— Дай їй спокій. Дозволь їй добре провести час.

Він обійняв дружину за талію.

Тіна бігала пляжем, доки не втомила-ся, а тоді впала на пісок і радісно покотилася до краю води. Океан був теплий, і на ньому майже не виднілося хвиль. Вона трохи посиділа, відсапуючись, а потім озирнулася назад, щоб глянути, як далеко до батьків і машини.

Мати помахала рукою, кличучи її назад. Тіна теж бадьоро помахала, вдаючи, ніби не розуміє. Вона не хотіла мазатися сонцезахисним кремом. І не хотіла повертатися назад, щоб слухати, як мати балакає про зайву вагу. Вона хотіла залишитися тут і, можливо, побачити лінивця.

Тіна вже бачила лінивця два дні тому в зоопарку Сан-Хосе. Він був схожий на персонажа з «Моппет-шоу» і здавався безпечним. У будь-якому разі, він не міг швидко рухатися, тож вона легко могла його обігнати.

Тут мати покликкала її, і Тіна вирішила перебратися з сонця у затінок пальм. У цій частині пляжу пальмові дерева